

У Віцебску прайшоў фінал юбілейнай рэспубліканскай акцыі МУС "Сям'я! Служым разам!». 14 лепшых сямейных пар з усёй краіны, якія разам працуюць у органах унутраных спраў, сустрэліся ў культурнай сталіцы Беларусі, горадзе Марка Шагала і міжнароднага форуму мастацтваў «Славянскі базар», сярод якіх прадстаўнікі Магілуўсага інстытуту МУС – сям'я Сільвановічаў.

Алена, студэнтка-завочніца МДУ імя А. А. Куляшова, працавала выхавальніцай у дзіцячым садку. Малыя яе групы заўсёды паводзілі сябе гэтак узорна, што аднойчы прадстаўнік райвыканкама, які прысутнічаў на адкрытых занятках, прапанаваў педагогу паспрабаваць сябе ў працы з тымі, хто не жадае выконваць тое, што ад іх патрабуюць. Так дзяўчына звярнула ўвагу на інспекцыю па справах непаўналетніх.

– Гэта быў 1998 год. Мне падабалася тое, чым я стала займацца ў Ленінскім РАУС Магілёва. Спачатку працавала, як кажуць, "без пагон". Праз два гады, калі скончыла вучобу, атрымала лейтэнанцкія зоркі, – успамінае Алена.

Неўзабаве яе перавялі ў адно з падраздзяленняў райаддзела, дзе яна пазнаёмілася з оперупаўнаважаным крымінальнага вышуку Аляксандрам Сільвановічам, які праз некаторы час стаў яе мужам. Праўда, маладыя людзі не адразу зразумелі, што створаны адзін для аднаго.

Аднойчы дзяўчына атрымала інфармацыю, хто здзейсніў крадзеж залатых рэчаў, і вырашыла дапамгчы крымінальнаму вышуку. У той момант кабінет оперупаўнаважаных быў завалены коламі і аўтамагнітоламі – праваахоўнікі, у рэшце рэшт, раскрылі серыю крадзяжоў з гаражоў, таму не надалі супрацоўніцы належнай увагі. Інспектар ІСН пакрыўдзілася і ўсё зрабіла сама.

Калі назаўтра Аляксандр Сільвановіч прачытаў у зводцы пра раскрытае злачынства, вырашыў прыгледзецца да дзяўчыны, якая зацікавіла яго як спецыяліст. Неўзабаве прафесійны інтарэс перарос ў нешта большае. І аднойчы, калі чарговы працоўны дзень скончыўся глыбокай ноччу, ён спытаў у Алены, якая жыла на іншым канцы горада: «Як вы будзеце дабірацца дамоў?».

– Тады зачапіў ён мяне. Я была адзінай жанчынай у мужчынскім калектыве. Кампліменты, на якія, дарэчы, ніколі не звяртала ўвагі, у свой адрас даводзілася чуць часта. Аднак толькі мой будучы муж сапраўды праявіў клопат пра мяне, – успамінае Алена Уладзіміраўна.

Маладыя людзі пажаніліся праз два гады.

Аляксандр Сяргеевіч, у якога добра атрымлівалася раскрываць злачынствы, доўга працаваў у крымінальным вышуку. У 2013-м адправіўся

у Чавусы, дзе спачатку быў першым намеснікам начальніка РАУС, а потым каля трох гадоў узначальваў райаддзел. Са студзеня гэтага года палкоўнік міліцыі Аляксандр Сільвановіч кіруе Кастрычніцкім РАУС Магілёва.

Алена Сільвановіч, што чалавек праз пяць-сем гадоў павінен мяняць спецыфіку дзейнасці. Таму яна ў свой час перайшла з ІСН у падраздзяленне па грамадзянстве і міграцыі, а паўтара гады таму маёр міліцыі Алена Сільвановіч перавялася ў інстытут МУС, у якім служыць выкладчыкам-метадыстам вучэбна-метадычнага аддзела.

З гадамі муж і жонка так добра вывучылі адзін аднаго, што могуць прадбачыць, якое рашэнне прыме іх другая палавінка.

– Калі нам прапанавалі прадставіць ВНУ на акцыі «Сям'я! Служым разам!», пагадзілася, з мужам не раілася. Прычым адмовілася гэта рабіць, нават пасля настойлівай рэкамендацыі. Разумела сумненне калегаў: загружанасць начальніка РАУС можа не дазволіць прысутнічаць у Віцебску, дзе пройдзе фінал. Але я ведала: акцыя цікавіць майго мужа, таму ён не будзе прыкрывацца службовай занятасцю. Мы потым, вядома ж, абмяркоўвалі гонар, які нам выпаў. І я ў чарговы раз пераканалася, што мы мыслім і глядзім на рэчы аднолькава, – усміхаецца Алена Уладзіміраўна.

У Сільвановічаў падростаюць дзве дачкі: Дар'і – 14 гадоў, Соф'і – пяць. На жаль, сям'я бачыць тату рэдка. Здараецца, што Аляксандр Сяргеевіч сярод працоўнага тыдня бывае дома толькі, калі дзеці спяць. Акрамя таго, на службе афіцэр праводзіць кожную суботу. А вось нядзелі стараецца прысвячаць жонцы і дочкам.

*Вольга КУЛІКОВА
Фота з сямейнага архіва*

news/2017/10/16familie_mvd